

DENNÍ MENU

Komentovaný výběr toho nejzajímavějšího ze světových médií od pondělí do soboty.

ŽENY SI BEROU SAMY SEBE. OSAMOCENOST, NEBO POVRCHNOST?

Sologamní Laura Mesu

[Jiří Sobota](#)

10. 10. 2017 01:00

[SologamieSvatba](#)

Server BBC [přišel](#) se zprávou, že čtyřicetiletá italská fitness trenérka pojala za manželku sebe samu. A byla to svatba se vším všudy. Nevěsta měla a sobě svatební bílé šaty, na fotografiích krájí třípatrový svatební dort a vypadá náramně šťastně, jen ženich (či nevěsta) nikde. “Pevně věřím tomu, že se každý z nás musí nejdříve zamilovat sám do sebe,” říká samosubná Laura Mesi. “Můžete zažít pohádku i bez prince.“

BBC tvrdí, že Laura Mesi je první ženou v Itálii, která se rozhodla provdat za vlastní já (akt nemá samozřejmě žádný právní základ) - ale jinak se prý jedná o celosvětový trend. Říká se mu sologamie a v drtivé většině mu holdují ženy, byť právě v Itálii byl prvním odvážlivcem letos na jaře muž jménem Nello Ruggiero.

V Japonsku existuje cestovní kancelář, která svobodným ženám sologamní svatební party organizuje, ve Spojených státech existují speciální webové stránky, v Kanadě zase funguje agentura Marry Yourself Vancouver. Její pracovníci dávají trend do souvislosti se stále stoupajícím počtem lidí, kteří beztak žijí sami.

Jde prý vlastně o oslavu života bez stálého partnera, snahu přidělit takovému životnímu stylu stejný status, jaký mají sezdané nebo úředně registrované páry. BBC poznamenává, že celá záležitost samozřejmě vyvolává spoustu negativních reakcí a odkazů na narcisismus – a sama Laura Mesi přiznává, že na to, aby si člověk vzal sám sebe, musí být “tak trochu šáhlý”.

Na serveru Aeon [berou](#) celou záležitost trochu vážněji: autorkou textu je tam Polina Aronson, ruská socioložka usídlená v Berlíně, který si sologamii po předchozím nevydařeném manželství vyzkoušela sama na sobě. Popisuje desetidenní kurz sologamie, který spočívá mimo jiné v psaní milostných dopisů sobě samé nebo v hledění na sebe samu zamilovaně do zrcadla.

Z vyprávění rychle vyplývá, že autorka nemá pro celou záležitost moc talentu – když se snaží hledět sama sobě zamilovaně do očí, pozornost jí stále utíká ke kupě

špinavého prádla a plenek v koupelně. Když pak prochází stoicismem motivovanou meditací o nevyhnutelnosti smrti, přijde jí, že je přece jen zásadní rozdíl, jestli člověk s vědomím konce věnuje své síly pro blaho společnosti (jak radil Marcus Aurelius), nebo zacílí energii k poznání toho, “kým skutečně jste“ a jaké jsou “vaše nejvnitřnější aspirace”. “Zdá se, že je to totální sebestřednost maskovaná za radikální lásku k vlastnímu já,” píše.

Ani tenhle text ale vlastně nakonec mnoho neobjasní. Autorka se snaží pochopit společenské tlaky, které osamělé ženy k podivnému teatrálnímu aktu vedou, a končí s podezřením na velkou povrchnost a narcisismus kombinovaný s instinkty konzumní společnosti, která už tak trochu neví coby. Proč byste neměli právo vychutnat si velkolepou svatbu v drahých šatech, se slavnostní atmosférou a parádní hostinou, když na to máte peníze i chuť - a jediné, co vám chybí, je partner? Přece si takovou maličkostí nenecháte kazit radost ze života.

Zdroj: <https://www.respekt.cz/denni-menu/zeny-si-berou-samy-sebe-osamocenost-nebo-povrchnost>